

Hồi 23

Những Kẻ Quyết Tìm Nhau

Thấy cô gái con của người bạn mình có vẻ nghi ngờ, lão già nói ngay:

- Cô bé, lão họ Tôn, Tôn Chất Thiên, cháu có nghe Ba lão đệ nói đến lần nào không?

Lạc Minh Châu mở tròn đôi mắt:

- Như vậy là... “Đại Thánh” Tôn lão gia, người cầm đầu của Nghĩa Binh Đoàn năm xưa...

Tôn Chất Thiên lắc đầu cười:

- Không thể gọi là cầm đầu, vì trên ta còn có người khác nữa, chỉ có thể nói lão phu là một người cao tuổi nhất trong số nghĩa sĩ nhà Minh còn lại mà thôi.

Ông ta chỉ gã thanh niên vào nói tiếp:

- Hắn là Tôn Thừa Kế, nhưng ta quen gọi là Hầu Nhi.

Tôn Thừa Kế cười:

- Đệ tử của “Đại Thánh” nếu không gọi là Hầu Nhi thì chắc không còn tên gì xứng đáng.

Tôn Chất Thiên co tay cú lên đầu tên đồ đệ một cái cốc, hắn thụt cổ lùi lại phía sau, ông ta quay qua hỏi Lạc Minh Châu:

- Cháu đến Trương Gia Khẩu có một mình à ?

Lạc Minh Châu gật đầu:

- Vâng, cháu đến một mình.

Tôn Chất Thiên hỏi:

- Cháu đến làm gì ? Cha cháu sai đi à ?

Lạc Minh Châu lắc đầu:

- Không phải.

Là một con người nhiều kinh nghiệm, Tôn Chất Thiên biết ngay Thừa Đức đã có chuyện xảy ra, ông ta vội hỏi:

- Sao vậy cháu ? Thừa Đức đã có gì chẳng ?

Lạc Minh Châu cúi mặt hồi lâu rồi đem chuyện xảy ra thuật lại, nàng kể rõ chuyện Phi Mộ Thư can thiệp và luôn cả chuyện làm không khéo của cha mình, cuối cùng nàng lại nói thêm:

- Chính vì không thể nào chịu nổi thái độ kỳ cục của cha cháu, nên cháu bỏ đi.

Tôn Chất Thiên cau mặt:

- Người ta thường bảo Phi Mộ Thư là một đại đạo, một tướng cướp, nhưng riêng ta, ta thấy trong giang hồ hiện nay chỉ có mỗi một mình hắn mới xứng đáng mang cái chữ “hiệp” trong mình, xứng đáng với danh vị anh hùng. Cha của cháu vì chuyện rối rắm nên hành động thiếu suy nghĩ, thế nhưng đáng lý Ba lão đệ phải sáng suốt chớ tại sao lại cũng cứ để như vậy. Thật là bậy, lúc nào gặp ta phải hạch hắn mới được.

Lạc Minh Châu nói:

- Chuyện này không thể trách Ba lão bá, chính Ba lão bá đã hết sức cản ngăn, thế nhưng tại vì cha cháu không chịu nghe, cứ bảo đó là chuyện riêng của nhà họ Lạc, thành ra Ba lão bá cũng không biết phải làm sao.

Tôn Chất Thiên cự nự:

- Không thể như thế được, cha của cháu vì rối rắm, hành động quá sai cũng còn có chỗ dung chế, nhưng lão Ba thì không được. Có lão ở đó làm gì? Bằng hữu sai đường thì những người bạn thiết chung quanh phải có trách nhiệm, bằng mọi cách phải ngăn cho kỳ được, kể cả cách đánh ngã để ngăn, bậy quá, lão Ba bậy thật.

Tôn Thừa Kế nói:

- Lão gia, xin lão gia bớt nóng, sau này có gặp lại Ba thúc thúc rồi sẽ nói cũng chẳng muộn chi, bây giờ phải lo chuyện khác, nhứt là mình đã biết hắn thật rồi thì phải có thái độ...

Tôn Chất Thiên chận nói:

- Người hãy yên lòng, nếu hắn chính là Phi Mộ Thư thì nhứt định không khi nào hắn lại chịu chui đầu vào ổ giặc, mà quả hắn chui vào thì chắc chắn phải có dụng tâm.

Tôn Thừa Kế hỏi:

- Nếu thế thì chuyện tiêu diệt bọn Đình Sói rồi vợ vét hết của cải là nghĩa làm sao ?

Tôn Chất Thiên lườm lườm:

- Đồ ngu, không nghe Lạc thư thư của người vừa nói đó sao ? Tại Thừa Đức, hắn đã hỏi thăm vụ Giải Tú Cô, vì thế cho nên hắn mới phăng lần đến Trương Gia Khẩu, cứ theo ta nghĩ, hai cái tên chó chết đó đã làm hại Giải cô nương, bởi vì không như thế khi nào họ Phí lại chịu giết bọn hạ lưu như thế ấy.

Lạc Minh Châu hỏi nhanh:

- Lão gia, đã có gặp hấn rồi sao ?

Tôn Chất Thiên đáp:

- Đâu phải chỉ gặp không thôi mà còn nhiều lần giúp hấn nữa đó.

Kể lại cho Lạc Minh Châu nghe đầu đuôi câu chuyện từ lúc gặp Phi Mộ Thư, ông ta lại nói thêm:

- Hấn đến hẻm Móng Ngựa vốn không phải tìm Đinh Sói và Triệu Rỗ, hấn kiếm người đàn bà đã hãm hại hấn năm xưa vì hấn được tin người đàn bà đó đến Trương Gia Khẩu thành lập xóm điểm lấy tên là “Xóm Lục Vân”, chuyện đó ta biết, nhưng tại vì hấn không thừa nhận thành ra ta cũng chưa tiện nói ra...

Lạc Minh Châu hỏi:

- Đại gia, bây giờ đại gia có biết hấn ở đâu không ?

Tôn Chất Thiên lắc đầu :

- Không biết, ta đã định bám ai thì cho dầu người đó thành con ruồi ta cũng bám theo tới đó, chỉ riêng có hấn là ta phải chịu thua, rõ ràng thấy hấn đến đó, vậy mà khi rình theo tới thì thành ra trống rỗng, hấn là con người ứng biến nhanh quá, ta không làm gì được hấn. Nhưng mà không sao, cháu bé định kiếm hấn có chuyện gì sao ?

Lạc Minh Châu đỏ mặt ấp úng:

- Không, cháu chỉ nghe nói mà hỏi thế thôi.

Nàng nghĩ mình có thể dấu được, không ngờ lão Tôn này có con mắt quá tinh vi, khi vừa nghe chuyện là ông ta đoán biết ngay, nếu không vì Phi Mộ Thư thì nhất định nàng không đến Trương Gia Khẩu.

Ông ta cười cười :

- Cô bé, cứ theo ta biết, người đàn bà hại hấn năm xưa, hiện tại dời đám em út vào Kinh Sư, vị cô nương tên Giải Tú Cô cũng có thể đã bị chúng mang theo, bây giờ muốn kiếm cho được vị cô nương đó là phải kiếm Lục Vân, bây giờ cháu định trở về Thừa Đức, hay muốn theo thầy trò ta đến Kinh Sư. Vì nhứt định ta phải theo giúp hấn.

Lạc Minh Châu lắc đầu :

- Không, cháu không về Thừa Đức đâu.

Tôn Chất Thiên cười :

- Không về Thừa Đức nghĩa là theo ta đến Kinh Sư giúp hấn phải không ?

Lạc Minh Châu e thẹn gật đầu không nói...

Tôn Chất Thiên trầm ngâm:

- Cũng hay, vậy bây giờ cháu hãy theo ta đến Kinh Sư, tiện đây có thể tìm người quen báo tin về Thừa Đức cho cha cháu biết, chuyện đó hãy giao cho Hầu nhi, nghe chưa. Đi đi.

Tôn Thừa Kế không lên tiếng nhưng khi Minh Châu quay lại thì hắn đã mất tiêu.

Lạc Minh Châu quay lại, trầm ngâm:

- Lão gia, không biết hắn có biết chuyện Lục Vân đến Kinh Sư không ?

Tôn Chất Thiên cười :

- Hắn không đến thì mình đến làm chi. Chẳng lẽ ta đưa cô đi đến một chỗ để rồi không gặp hắn hay sao ?

Lạc Minh Châu đỏ mặt cúi đầu...

oOo

Đêm đã về khuya.

Trương Gia Khẩu là một chỗ có nhiều hoạt động về đêm, nhưng bây giờ vì khuya quá rồi nên đã có nhiều nơi đóng cửa, ánh sáng bắt đầu thưa thớt.

Cả đến hẻm Móng Ngựa cũng không còn huyền ảo nữa.

Chỗ có thể gọi là đèn khuya nhất là xóm “Thám Xuân Viện”. Hai chữ “Thám Xuân” đủ cho người ta hình dung chỗ đó là đâu rồi.

Nhưng bây giờ thì trong Thám Xuân Viện cũng không còn đèn nữa, phía sau, chỗ ngôi lầu nhỏ là chỗ còn ánh đèn duy nhất.

Gian phòng còn có đèn đó là một gian phòng không lớn lắm, nhưng thật ra trang nhã, chỉ nghe hơi hương trong gió, ai cũng có thể biết đó là gian phòng của giai nhân.

Màn đã buông rồi, không thấy rõ bên trong, nhưng bằng nhìn vào đôi giày thêu dưới giường thì cũng biết người nằm trên đó là ai.

Tổ Quân.

Người con gái làm nghề tiếp khách, nhưng chỉ bằng lòng hầu rượu chứ không chịu “ngoài bốn phận”, người con gái đã tiếp Phi Mộ Thư hôm nào, cũng là người đã tìm việc làm cho hắn mà không được thành công.

Nàng đã vào màn, nhưng hãy còn chưa ngủ, hình như nàng còn đợi.

Người đẹp đang giữa đêm khuya thanh vắng ngồi trong phòng trông đợi, cho dầu đợi ai đi nữa, không khí đó cũng quả thật nên thơ...

oOo

Khung cửa sổ được mở banh ra.

Một làn gió thốc vào.

Người nàng đợi đã đến.

Hắn là một gã đại hán có đôi mày thật rậm, có đôi mắt như sao, vóc dáng của hắn thật hiên ngang.

Hắn vào và hắn hỏi ngay:

- Tiểu muội, chưa ngủ à ?

Tổ Quân đáp:

- Đợi anh đó ? Có thấy hắn động tĩnh gì không ?

Gã đại hán mày rậm kéo một cái ghế ngồi sát bên giường, thấp giọng :

- Chỉ biết hắn xô sập luôn sòng bạc của Đinh Sói và Triệu Rỗ, ngoài ra không biết gì nữa.

Tổ Quân quay mặt lại:

- Tại sao vậy, như thế nghĩa là sao ?

Gã đại hán mày rậm đáp:

- Hắn đã chẳng hỏi thăm về cô Lục Vân sao ? Bọn Đinh Sói cấu kết với Lục Vân, tôi nghĩ hắn đang theo chuyện đó.

Tổ Quân cau mày:

- Nhưng không biết hắn tìm Lục Vân để làm gì ?

Gã đại hán mày rậm nói:

- Năm trước tôi đã nói rồi, con người của Lục Vân có chuyện nguy hiểm chứ không đơn giản...

Tổ Quân nói:

- Tôi biết, chỉ có điều lúc chúng ta đến đây thì đám Lục Vân lại dời đi, làm sao có cơ hội cho mình theo dõi, cho đến chuyện đám đó dời về đâu mình cũng không biết nữa...

Trầm ngâm một chút, gã đại hán mày rậm nói:

- Tiểu muội xem y thị có phải cũng là người trong “ổ” đó hay không, vì khi y thị đi là họ điều động tiểu muội đến đây ngay.

Tổ Quân lắc đầu :

- Không thể đâu, những người trong đó tôi đều biết cả, họ đâu làm sao dấu tôi được.

Gã đại hán mày rậm nói:

- Cũng mong rằng cô ta không phải, chứ nếu không thì mình không thể ngồi yên...

Ngưng một giây, hắn hỏi:

- Nhưng con người đó thì sao ? Tiểu muội xem hắn có thật là Phi Mộ Thư không ?

Tố Quân đáp:

- Có thể đúng hết chín phần mười, Phi Mộ Thư vượt ngục tại Liêu Đông, tại Trương Gia Khẩu lại xuất hiện một tay võ công trác tuyệt, rất có thể hắn đã từ Liêu Đông vượt đường đến tận nơi đây, chỉ có một việc tôi không biết nổi, nếu đúng là hắn, thì tại sao hắn lại cố chui vào cái “ổ” này chi vậy.

Gã đại hán mày rậm nói:

- Bất luận như thế nào, chỉ cần hắn đúng là Phi Mộ Thư thì chúng ta quyết không để hắn chui vào cái “ổ” này.

Tố Quân gật đầu :

- Đúng rồi, nếu hắn là Phi Mộ Thư thì nhất định không cho hắn dính liếu vào đây...

Gã đại hán mày rậm cau mặt:

- Nhưng giải quyết làm sao ? Có phải tiểu muội...

Tố Quân đáp:

- Anh yên lòng, tôi đã có cách.

Gã đại hán mày rậm có vẻ thận trọng:

- Tiểu muội, không phải là chuyện chơi đâu nghe, võ công của hắn đã cao, con người lại nhiều cơ trí, hiện tại hắn là nhân vật số một trong giang hồ, đối phó với hắn không phải là chuyện dễ...

Tố Quân gật đầu :

- Tôi biết, và anh có thấy tôi làm hư chuyện bao giờ không ?

Gã đại hán mày rậm nói:

- Thế nhưng, tiểu muội, đến bây giờ chúng ta cũng không biết hắn ở đâu.

Tố Quân đáp:

- Anh cứ yên lòng, nếu hắn đúng là Phi Mộ Thư thì nhất định họ không bao giờ lại chịu buông tha hắn, vả lại nếu hắn quả muốn chui vào cái ổ này, hắn cũng không bao giờ chịu bỏ đi xa, tôi sẽ cảnh cáo cho hắn biết, nếu hắn cãi, tôi sẽ loại hắn, tôi không tin chúng ta không thể khống chế hắn được.

Gã đại hán mày rậm gật gù đầu :

- Tiểu muội, bây giờ xin trông cậy vào tiểu muội, thật cũng xứng đáng, thảo nào chữ vị lão nhân gia lại chẳng giao trọng trách này cho tiểu muội...

Tố Quân háy mắt:

- Bỏ đại công của bảy vị sư ca à ?

Gã đại hán mày rậm cười cười :

- Tiểu muội, cái miệng của tiểu muội hay lắm, nhưng cái lão dịch vật đó có đến làm phiền tiểu muội nữa không ?

Tố Quân bĩu môi:

- Dám, địa vị trong cái ổ này, tôi đâu có phải là kém lão.

Gã đại hán mày rậm hỏi:

- Nhưng không biết lão bao giờ về nhỉ ?

Tố Quân đáp:

- Sáng sớm ngày mai.

Gã đại hán mày rậm hỏi:

- Công chuyện đã ổn thỏa rồi à ?

Tố Quân đáp:

- Ngựa đã vào hàng và cũng đã lên đường, người thì cùng đi với lão.

Gã đại hán mày rậm hỏi:

- Lần này tiểu muội đã kéo về cho họ được nhiều người không ?

Tố Quân đáp:

- Không nhiều, chỉ có năm, nhưng toàn là tay có hạng trong giang hồ hiện tại.

Gã đại hán mày rậm có vẻ khó chịu:

- Thêm nha trảo cho chúng, kệ cha nó, cho chúng tạo thêm nhiều tội ác, càng nhiều càng tốt, bây giờ tiểu muội đi đi, sáng sớm hôm sau tôi sẽ bám theo.

Hắn đứng lên và chỉ một cái nhún chân, chẳng những không nghe tiếng động mà bóng hắn cũng mất luôn.

Tố Quân ngồi trên bất động, mắt nàng nhìn sững vào tấm gương trước mặt, mắt nàng đắm chiêu, không hiểu trong lòng đang tính toán người gì...

Tiếng cú ăn đêm khắc khoải xa xa...

- o O o -